Κυριακή Β' Λουκά: Αγαπώ μόνο αυτούς που με αγαπούνε;

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 1 Οκτωβρίου, 2021

Γιατί οἱ ἄνθρωποι ἔχουμε τήν τάση νά ἀγαποῦμε μόνο αὐτούς πού μᾶς ἀγαποῦνε; Ὁ Χριστός ἀναφέρει ὅτι «οἱ ἁμαρτωλοί ἀγαποῦν αὐτούς πού τούς ἀγαποῦν» καί ζητᾶ ἀπό τούς χριστιανούς «νά ἀγαποῦν τούς ἐχθρούς τους», νικώντας τήν τάση πού ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀναπτυγμένη μέσα του γιά τήν ὠφέλεια καί τό συμφέρον του (Λουκ. 6,32 καί 35). Καί ἀναφέρει ὅτι **ὅσοι νικήσουν τό συμφέρον καί τήν ὠφέλεια θά λάβουν χάρη, εὐλογία ἀπό τόν Θεό**. **Εἶναι σημεῖο τῆς ἀπομάκρυνσης τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τή σχέση μέ τόν Θεό ἡ ἀγάπη μόνο σ’ αὐτούς πού μᾶς ἀγαποῦν. Καί δέν εἶναι εὔκολη ἡ ἀνατροπή αὐτῆς τῆς στάσης**. Ὁ ἄνθρωπος δέν διδάσκεται εὔκολα ἀπό παραδείγματα. Ἔχοντας ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τόν Θεό καί τή σχέση μαζί του, εἶναι συνήθως πρόθυμος νά ἀγαπήσει καί νά ἀποδεχθεῖ αὐτούς πού τόν ἀγαποῦνε, αὐτούς πού ἀνταποκρίνονται στίς ἐπιθυμίες του, αὐτούς μέ τούς ὁποίους τά συμφέροντά του ταυτίζονται. **Δυσκολεύεται νά ἀγαπήσει ὅσους δέν τόν βλέπουν ὅπως ὁ ἴδιος θά ἤθελε, πόσο μᾶλλον τούς ἐχθρούς του. Καί σημάδια αὐτῆς τῆς ἀδυναμίας εἶναι ὁ θυμός, ἡ ἄρνηση τῆς συγχώρεσης, ἡ ἐπιθυμία γιά ἐκδίκηση**.

Ἀγάπη καί ταπείνωση

Ὁ δίχως Θεό πολιτισμός θεωρεῖ φυσική τήν ἀνταπόδοση τῆς ἀγάπης μόνο σέ ὅσους μᾶς ἀγαποῦνε. Ἡ ἐκδίκηση εἶναι ἀνεκτή, κάποτε καί δικαιολογημένη. Γι’ αὐτό και σέ πολλά μέρη τοῦ κόσμου ἐπιτρέπεται, γιά παράδειγμα, ἡ θανατική ποινή γιά βαριά ἐγκλήματα. **Ἀγάπη, ὅμως, σημαίνει κατανόηση τῆς ἁμαρτίας στήν ὁποία βρίσκονται ὅσοι μᾶς ἀδικοῦνε**. Ταυτόχρονα, **ἀγάπη σημαίνει κατανόηση ὅτι συχνά κι ἐμεῖς εἴμαστε ὑπαίτιοι γιά τήν ἐχθρότητα τῶν ἄλλων**. Ὄχι μόνο γιά τόν λόγο ὅτι ἴσως μέ τή στάση μας τούς δυσκολέψαμε ἤ ὁδηγήσαμε τή ζωή μας σέ σύγκρουση μαζί τους, ἀλλά καί γιατί **ἡ ἀδικία καί ἡ ἐχθρότητα μᾶς δείχνει τά ἀληθινά μας μέτρα. Μᾶς κρατᾶ ταπεινούς**. Μᾶς κάνει νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι, ὅσο κι ἄν προσπαθήσουμε, δέν μποροῦμε νά ἔχουμε πάντοτε εὐχαριστημένους τούς ἄλλους. Ὅτι δέν εἶναι οἱ ἄλλοι ὅπως τούς θέλουμε ἐμεῖς. Ὅτι δέν εἴμαστε ἐμεῖς ὅπως μᾶς θέλουν οἱ ἄλλοι. Κι αὐτό εἶναι ἀφορμή νά μένουμε ταπεινοί. Ἄς μή λησμονοῦμε ἀκόμη ὅτι **ὑπάρχει καί ὁ φθόνος τοῦ διαβόλου**, ὅπως καί ἡ κακία πού **οἱ ἀνθρώπινοι χαρακτῆρες ἔχουν ἐπιλέξει ὡς στάση ζωῆς, πού δέν μπορεῖ νά ἀλλάξει ἀπό**

ἐμᾶς. Κάποτε τά συμφέροντα εἶναι τόσο ἰσχυρά, πού ἀπαιτοῦν τή συντριβή μας, μόνο καί μόνο γιατί τούς ἐνοχλεῖ ἡ παρουσία μας.

«Ὑπέρ τῶν μισούντων ἡμᾶς»

Ἡ Ἐκκλησία, στήν ἀκολουθία τοῦ μεσονυκτικοῦ καί στήν ἀκολουθία τοῦ ἀποδείπνου, δηλαδή στήν πρώτη καί τελευταία ἀκολουθία τῆς κάθε ἡμέρας, ἀναπέμπει μία δέηση: «*ὑπέρ τῶν μισούντων καί ἀγαπώντων ἡμᾶς*». Ταυτόχρονα, ἔχει ἐπικρατήσει στή θεία Λειτουργία, λίγο πρίν ἀπό τή μεγάλη εἴσοδο, ὁ ἱερέας νά βγαίνει στή ὡραία πύλη καί νά στρέφεται πρός τούς πιστούς κάνοντας σχῆμα καί λέγοντας «*τοῖς μισοῦσι καί ἀδικοῦσιν ἡμᾶς ὁ Θεός συγχώρησον*». Ἀλλά καί πρίν τή θεία Κοινωνία, ἡ Ἐκκλησία ζητᾶ τήν εἰρήνη γιά τόν κάθε χριστιανό, ὅπως καί νά προσέλθει νά μεταλάβει τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἀφοῦ καταλλαγεῖ μ’ αὐτούς πού τόν λυποῦνε, «*μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης*». Ὅλες αὐτές οἱ ἀναφορές δέν εἶναι τυχαῖες. Ἀποτελοῦν μία πρόσκληση στόν κάθε χριστιανό νά θυμηθεῖ τά λόγια τοῦ Χριστοῦ στό Εὐαγγέλιο καί νά στραφεῖ πρός τόν ἑαυτό του, ζητώντας τή βοήθεια τῆς πίστης γιά νά ἀλλάξει.

Ὁ Χριστός, τό πρότυπό μας

Τύπος τοῦ χριστιανοῦ εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Κύριός μας. Αὐτός προσέλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση, γιά νά μᾶς δείξει ὅτι εἶναι ἐφικτή ἡ κοινωνία μέ τόν Θεό, εἶναι ἐφικτή ἡ ἀλλαγή τῆς καρδιᾶς καί τῆς ζωῆς μας. Γιατί ὁ Χριστός συγχώρεσε τούς σταυρωτές του, ὅπως καί ὅλους τούς ἀνθρώπους γιά τίς ἁμαρτίες τους. Καί ὄχι μόνο τούς πρίν ἀπό τόν ἐρχομό του ἤ ἐκείνους πού συνυπῆρξαν μαζί του. Ὁ Χριστός συγχώρεσε ἐκ τῶν προτέρων ὅλους τούς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἐποχῶν. Ἐπειδή ὅμως ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει τήν ἐλευθερία του ὡς χαρακτηριστικό καί δωρεά ἀπό τόν Θεό, ἐπαφίεται σ’ αὐτόν **ἄν θά καταστήσει ἐνεργή τή συγχώρεση τοῦ Θεοῦ**. Ἡ κίνηση πού χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος νά κάνει περιλαμβάνεται στήν Κυριακή προσευχή: «*καί ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν*». **Στήν ἐποχή μας χωρίζουμε τούς ἀνθρώπους σέ δικούς μας καί ξένους. Δημιουργοῦμε ἐχθρούς, γιά νά δικαιολογοῦμε τήν ὕπαρξή μας, τήν προσωπικότητά μας, τήν ἰδεολογική μας ἔνταξη. Ἡ Ἐκκλησία, χωρίς νά ἀρνεῖται τή διαφορετικότητα τῶν ἀνθρώπων, δέν θά πάψει νά ζητᾶ τήν ἐφαρμογή τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τήν ἀγάπη καί πρός τούς ἐχθρούς, εἴτε αὐτή ἐκφράζεται μέ τή συγχωρητικότητα, εἴτε μέ τήν προσευχή μας γι’ αὐτούς, εἴτε μέ τήν κατανόηση τῶν δυσκολιῶν τους καί τήν ταπεινότητα τοῦ ἑαυτοῦ μας**. Ὅσο κι ἄν ἡ ὁδός αὐτή εἶναι δύσβατη, εἶναι ἀληθινά Χριστοκεντρική καί Χριστομίμητη. Καί ταυτόχρονα, ὁδός αἰώνιας ζωῆς καί κοινωνίας μέ τόν Θεό. Ἡ ὁδός τῆς γνήσιας ἀνθρωπιᾶς, πού περνᾶ μέσα ἀπό τήν πίστη.

π. Θ. Μ.

(Πηγή: "Φωνή Κυρίου" ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 40 (3514), Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος)